

Utolsó ének

<i>kincsek kancsója</i>	<i>szórjuk a gyöngyöt</i>
<i>kiürített korsó</i>	<i>disznók elébe</i>
<i>kiivott pohár</i>	<i>leszárad közbe</i>
<i>fölállított talapzatára</i>	<i>arcunkról az ének</i>
<i>üdv az edényre</i>	<i>kincsek kancsója</i>
<i>létünk tégelyére</i>	<i>porlik a máza</i>
<i>lépegetünk csak</i>	<i>kiöntött korsó</i>
<i>körbe-karikába</i>	<i>csorbul a szája</i>
<i>ez a mi táncunk</i>	<i>kiürített pohár</i>
<i>lassú haláltánc</i>	<i>se bora se gyöngye</i>

ACZÉL GÉZA

Grammatika Elegans 2.

Fia épülésére

*ártatlan fejecskédben már villognak a lámpák
micsoda nagy versmaszat ez az IBOLYA-BIMBOJA pár
s tünedezem lásd versek hasznáról hozzak-é föl érvet
vagy keserűn taposom beléd az elvétett csírád
innen a költemény már nem lesz okosabb
dobnálak én édig hogy nagyot nézz ragyogj
de hát kívánt intelmeket fogalmazva néked
csak fölindítok fájón némi versmondatot
mert megtart a látomás csapdákból hevülve
jelet vetni hogy vagy nincs szebb alkalom
mosollyal és könnyel maszatolt világod
másképp simítják majd dermedt csillagok
s kifinomul lelked éjszakák neszére
néma kövekből is fölrzed az összetartozást
ám megüt majd téged is a kor felismerése
s tünnöd kell a sóvárgások zsibbadt rohamát
és hullnak majd kételyek a fellazított tájra
birodalom kellett s mindennek ott lesz a magány
álmaidat futva maradnod kell állva
kiegött igéd alattomban izzó hamuján
amit már ekkor művelsz költészet nevében
önfelmetszés lesz az árulás gyilok
egyszóval sok nyelvi bájat érzek én e képben
csak máskor kissé fészesebbre fogd a hasonlatot*